

Levensverhaal van Theodora Slot

Uit het boek:

In soutane op de motor

Don Goossens & Jesse Goossens

ARM MET DE ARMEN

Theodora Slot (1931) | **Franciscaanse missiezuster van Sint Jozef**

Noord-Borneo en Ecuador

Ik wist altijd al dat ik zuster wilde worden, maar mijn vader wilde er in eerste instantie niets van horen. Ik moest eerst het leven maar eens leren kennen, vond hij. Dus na school ging ik bij een slager werken – eigenlijk was ik er voor het huishoudelijk werk, maar natuurlijk hielp ik wel eens mee in de slagerij zelf. Pas op mijn drieëntwintigste verjaardag, inmiddels meer dan vijftig jaar geleden, mocht ik van mijn ouders naar het klooster.

Ik ging zelf op zoek welke congregatie mij het meeste aansprak. Voor een bezoek aan het eerste klooster op mijn lijstje ging ik rechtstreeks uit de kerk op weg. Het was warm en ik had verschrikkelijke honger – je moest nuchter zijn als je ter communie ging, dus ik had al de hele ochtend niets gegeten. Toen ik eindelijk bij het klooster aankwam, werd ik zo ongastvrij ontvangen dat ik direct wist dat ik daar niet in zou willen treden. Ik zat daar maar te wachten en kreeg zelfs niets te drinken aangeboden.

Mijn oudste broer was priester, een missionaris van Mill Hill, en daardoor kwam ik in contact met de zustercongregatie in Roosendaal – de Franciscaanse Missiezusters van Sint Jozef. In dat klooster werden ik en mijn broer heel hartelijk ontvangen. We kregen meteen een lunch aangeboden. Mijn broer zei tegen me: 'Hier moet je blijven, want hier zul je in ieder geval nooit honger lijden.'

De werkelijke reden waarom ik voor deze congregatie heb gekozen, was dat de franciscaanse spiritualiteit mij sterk aansprak. De franciscaanse mentaliteit komt in essentie neer op: arm met de armen. Ik heb in al die jaren geen moment mijn keuze betreurd. Op je drieëntwintigste weet je echt wel wat je opgeeft door voor deze weg te kiezen. Bovendien wilde ik erg graag naar de missie – van kind af aan had ik al

139

Arm met de armen

geld voor de missie opgehaald. Maar zou het nog even duren voordat ik werkelijk vertrok.

ARMOEDE IN SOORTEN EN MATEN

Na een korte periode in Roosendaal ging ik naar Engeland voor het noviciaat ofwel de voorbereiding op het religieuze leven. In Manchester bevindt zich het moederhuis van onze congregatie. Omdat de congregatie van oorsprong Engels was, had ik al vóór mijn intreden een spoedcursus Engelse taal gevolgd, maar toch ontdekte ik in de loop van de jaren dat mijn klooster-Engels volstrekt niet toereikend was.

Hierop volgde een aantal jaren in de keuken van het kleinseminarie in Tilburg, totdat ik op een goede dag bericht kreeg dat ik een verpleegsteropleiding in Manchester en Londen mocht gaan volgen, en daarna een opleiding als vroedvrouw in Manchester. Ondanks mijn taalachterstand werd ik na een test aangenomen.

Als stagiaire-vroedvrouw werkte ik in Salford (bij Manchester). In de buurt van de haven kwam ik voor het eerst in aanraking met armoede. Kraamverzorgsters kenden ze niet in Engeland. Toch vonden in de jaren zestig de meeste bevallingen thuis plaats. Mensen die zeggen dat echte armoede in het Westen niet bestaat, zouden die plaats hebben moeten zien. Het was een goede voorbereiding op wat ik later zou aantreffen toen ik, twaalf jaar nadat ik was ingetreden, eindelijk voor het eerst werd uitgezonden: naar Borneo!

Het oude Engelse Noord-Borneo – dat tegenwoordig Sabah genoemd wordt – kende door de invloed van de Anglicaanse Kerk al een grote christelijke gemeenschap in dit islamitische land.

Al kende Noord-Borneo veel armoede, er was wel vooruitgang te bespeuren. Dankzij de missiescholen konden de al wat beter gesitueerden zelfstandiger worden – maar het was natuurlijk wel zo dat echt arme mensen niet eens aan onderwijs toekwamen.

Ik was blij met de gemeenschap waar ik terechtkwam, niet ver van de hoofdstad Kota-Kinubalu. We waren met ons vijven. Drie zusters waren verantwoordelijk voor de lagere en middelbare school en zorgden ook

IN SOUTANE OP DE MOTOR

voor de meisjes die op de kostschool zaten. Die kostschool was opgericht zodat degenen die veraf woonden toch een kans hadden om te kunnen studeren – een heel ander begrip dus dan het westerse kostschoolidee dat vaak alleen bedoeld is voor de rijken. Samen met een andere verpleegster had ik de leiding over een zeer drukke kraamkliniek én een polikliniek. Er was geen dokter en dat was nog wel eens moeilijk als er complicaties optraden. Ik vind het nog steeds een wonder dat we geen enkele moeder verloren hebben.

Destijds groeide bij mij al het besef dat de zorg voor juist de echte armen sterker zou beantwoorden aan de roep van Franciscus: daar wilde ik mij op richten. Niet dat ik daarmee wil zeggen dat we geen nuttig werk in Borneo hebben verricht. Achteraf gezien is het opmerkelijk hoe in die regio, die nu een brandhaard is van conflicten, in onze tijd nauwelijks spanningen tussen de islam en het christendom voorkwamen. Katholieke en islamitische kinderen zaten samen in de klas. Door het gezamenlijk onderwijs op onze school ontstond een vorm van integratie, van onderling begrip.

CULTUURVERSCHILLEN, SOMS FATAAL

Op Noord-Borneo kwam ik voor het eerst in aanraking met de cultuurverschillen tussen het Oosten en het Westen – en ik leerde snel. Zo moest ik even wennen aan het feit dat bij de bevalling van een islamitische vrouw haar man in de kamer aanwezig was. Dat was voor ons bijna onvoorstelbaar.

Ook vertelde ik, toen ik nog maar net op Borneo was, zwangere vrouwen dat ze veel papaja moesten eten: ik wist dat in die vrucht alle voedingsstoffen en vitamines zaten die ze nodig hadden voor een gezonde zwangerschap. Maar na een poosje vertelde een eigenlandse verpleegster mij dat ik ze dat kon blijven vertellen tot ik een ons woog, maar dat ze het toch nooit zouden doen: zij geloofden namelijk dat door het eten van papaja de baby veel te groot zou worden en ze dus een moeilijke bevalling zouden krijgen. Vanaf dat moment schreef ik vitaminepreparaten voor.

Arm met de armen

Een treuriger verschil in beleving ondervond ik bij vrouwen die zwanger waren van een tweeling. Er was iets met tweelingen – bijgeloof, of het niet kunnen zorgen voor twee pasgeborenen tegelijk – waardoor altijd één van de twee baby's binnen een korte periode na de geboorte stierf. Op een gegeven moment had ik dat door en toen er weer een vrouw van een tweeling beviel, zei ik haar: 'Geef er één aan mij, dan zal ik ervoor zorgen.'

De vrouw keek me aan alsof ik gek was. Ze beet me toe: 'Maak er zelf maar eentje!'

Ik heb deze vrouw en haar pasgeboren kinderen nog een paar keer bezocht in het dorp waar ze woonde, maar het mocht niet baten: niet veel later was één van de twee gestorven.

Nog steeds kan ik er verdrietig van worden dat ik dat kind toen niet heb kunnen redden...

EEN PERIODE VAN BESTUREN

Na drie jaar op Noord-Borneo werd ik door mijn medezusters gekozen als lid van het hoofdbestuur in Engeland. Daar heb ik twaalf jaar besteed aan bestuurszaken. Daarnaast verrichtte ik verpleegkundig werk in een kinderziekenhuis en verzorgde ik oude medezusters.

Al lag mijn hart bij de missie, mijn werk als verpleegkundige in mijn eerste kloosterjaren en tijdens die bestuursperiode was zeker zinvol. Ook die bestuurstaken hebben veel voor mij betekend. Dat werk moet ook gebeuren en als je gevraagd wordt, doe je dat. Natuurlijk, soms voelde het alsof ik in mijn kraag werd gepakt, bij mijn sluier, en ergens werd neergezet zonder dat aan me werd gevraagd wat ik er zelf van vond – maar dat was nu eenmaal een onderdeel van de gelofte van gehoorzaamheid die ik had afgelegd. Bovendien: een mens kan overal dienend aanwezig zijn.

Voor mij bestond leiding geven uit luisteren, bemoedigen en bevestigen. Door te kijken, te praten en te vragen wat medezusters zelf wilden, probeerde ik erachter te komen waar en hoe eenieder het best tot haar recht zou komen. Ik wilde dat de zusters de kans zouden krijgen hun talenten te ontplooien.

IN SOUTANE OP DE MOTOR

Het was in die periode dat gehoor werd gegeven aan het verzoek om zusters naar Zuid-Amerika te sturen. Ik mocht als lid van het hoofdbestuur op verkenning uit en zo vertrokken onze eerste drie zusters naar het noorden van Peru. Ze waren echte pioniers en hadden al wat jaartjes ervaring opgedaan in Afrika en Borneo. Ik denk nog vaak aan die zusters, aan hoe ze door bleven gaan, ook toen ze letterlijk alles verloren in een aardbeving en weer opnieuw begonnen.

Enige tijd later vertrok er een tweede groep. Deze keer naar Ecuador. Zij gingen op uitnodiging van een Ierse pater tussen de mensen in een dorp wonen, zestig kilometer van de hoofdstad.

Eindelijk was mijn periode in Engeland voorbij. Intussen waren al onze zusters Borneo uitgezet door de regering in Maleisië. Omdat ik wist hoe hoog de nood in Ecuador was kreeg ik toestemming om er heen te gaan en daar op verzoek van de bisschop een nieuwe locatie te zoeken. Nu kon ik werkelijk kiezen voor de armsten. De bisschop wilde dat ik ging kijken in de sloppenwijken van Guayaquil, waar wij het best onze missionaire werkzaamheden konden verrichten, en ik wist meteen dat dit de juiste plaats zou zijn.

In Guayaquil, de op één na grootste stad van Ecuador, waren door de jaren heen heel veel krottenwijken ontstaan. Mensen van het platteland waren in groten getale naar de stad vertrokken, in de hoop daar een beter bestaan op te bouwen. Ze probeerden werk te vinden en voor hun kinderen een betere kans op onderwijs te krijgen. Het land om de stad werd letterlijk in beslag genomen en langzaam verschenen er krotten – eerst van karton, daarna van bamboe en ten slotte houten huisjes waarvan sommige ook nog een stenen voorgevel hadden. In dit gebied wilde eigenlijk niemand werken. Wel waren er religieuzen wezen kijken, maar die trokken zich weer terug in hun traditionele omgeving, waar ze de zorg hadden voor grote scholen voor de meer welgestelde kinderen. Zij konden het hier niet uithouden: het was zelfs voor hen een te arme omgeving...

De bisschop, zelf een franciscaan, trok zich het lot van juist deze mensen aan en had verschillende buitenlandse missionarissen daar werken.

Arm met de armen

Om te kunnen achterhalen of dit inderdaad een geschikte missiepost voor ons zou zijn, werd ik in de auto van de bisschop rondgereden door de sloppenwijken. De vrouw van de chauffeur had gevraagd of ze mee mocht – het leek haar wel leuk om eens rond te kijken. Maar dat pakte anders uit dan ze dacht: ze zat naast haar man en schrok ontzettend van de ellendige toestanden die ze zag. Ze woonde slechts op tien kilometer afstand van deze krottenwijk, maar had werkelijk geen idee van wat er zich praktisch onder haar neus afspeelde.

Voor mij was het duidelijk: hier wilde ik aan de slag.

ONVERWOESTBARE SOLIDARITEIT

Met twee medezusters trok ik in een hutje, niet meer dan een krot tussen de krotten: vier muren en een golfplaten dak. Geen water, af en toe wat elektriciteit. Het water moest je kopen bij een tankwagen – als die al kwam. Dit was pas armoede, er was gebrek aan alles.

De allereerste avond in onze woning in deze krottenwijk werd er in de hut tegenover ons een man vermoord. Op dat moment beseften we pas echt waar we aan begonnen waren. Nooit zouden we 's avonds over straat kunnen zonder een man die ons beschermde – altijd zouden we moeten oppassen voor wie we de deur opendeden...

We begonnen met huisbezoeken. We lichtten de vrouwen uit de wijk voor over hygiëne en voeding: kleinschalig, van mens tot mens. Al had ik een paar maanden een talencursus in Bolivia gevolgd, mijn vocabulaire schoot in het begin absoluut tekort. Maar je leert snel als je tussen de mensen woont.

Ik raakte direct onder de indruk van de solidariteit tussen de armen, van hun vindingrijkheid en veerkracht. Van één watermeloen werden vele stukjes gesneden die langs de weg werden verkocht. Sinaasappelen werden geperst om met de verkoop van het sap wat geld te verdienen. De mannen gingen dagelijks naar de haven om zich als werkkraft aan te bieden. Was er die dag geen werk of werd een ander uitgekozen? Pech gehad, morgen is er weer een dag.

We waren volstrekt geïsoleerd van 'de grote wereld'. Er was geen

IN SOUTANE OP DE MOTOR

post, geen telefoon, geen andere communicatielijnen. Alles went, maar soms was het erg moeilijk. Zo moest ik van het Nederlandse consulaat vernemen dat mijn vader was overleden.

HET LENIGEN VAN NODEN

Tijdens onze huisbezoeken probeerden we uit te zoeken wat de eerste noden van deze mensen waren, hoe we hun leven iets konden verbeteren.

145

Zo trof ik in een van de hutten een bedlegerige vrouw met tuberculose aan. Ze moest volgens mij dringend naar het ziekenhuis. Ik zocht een uur in de brandende zon naar vervoer, naar een auto die haar naar het ziekenhuis in de stad kon brengen. Ik zorgde voor een oppas en eten voor de kinderen, en ging mee naar het ziekenhuis. Daar kreeg ik te horen dat de vrouw dringend bloed nodig had. Ik zei direct dat ik wel bloed wilde geven, maar dat werd me ten strengste afgeraden. Als ik nu bloed zou geven, zou daarna iedereen in de rij staan om ook bloed van mij te krijgen – en hoe leg je iemand uit dat de een wel en de ander niet de gelukkige is?

Bloed was te koop, dus ik ging op zoek naar een handelaar: een tussenpersoon tussen donoren en degene die bloed wilde hebben. De handelaar die ik vond had inderdaad een paar mannen in de aanbieding. Maar het bleef lastig: de ene man was vorige week al 'afgetapt' en ik wist niet of de zieke vrouw het bloed wel zou willen aannemen van een man die erg zwart was... Deze donoren verkopen hun bloed om zo weer iets te eten te hebben. En vaak wordt er geen rekening mee gehouden dat het onveilig kan zijn voor hun eigen gezondheid. Eindelijk vond ik iemand die gezond leek en bereid was bloed af te staan – toen moest ik nog de instrumenten en het infuus aanschaffen om het bloed af te kunnen tappen. Gelukkig had ik wat geld bij me.

Ik bleef erbij terwijl het bloed werd afgenomen: afgetapt bloed moet je bewaken, want het kan zo worden doorverkocht. Over armoede gesproken...

Uiteindelijk heeft de vrouw het gered.

Arm met de armen

ANDERE WERELD, ANDERE WETTEN

In de sloppenwijken van Guayaquil had ik echt het gevoel op mijn plaats te zijn. Ik kon mijn ideaal waarmaken: de armen ondersteunen. We hadden na een paar maanden onze eerste hut moeten verlaten omdat ons krot onbewoonbaar was verklaard. Ik moet toegeven dat het er behoorlijk warm kon worden onder het golfplaten dak, maar de woning die we ervoor in de plaats kregen was nog veel erger: daar kon je overdag eigenlijk niet binnen zitten.

Nadat we door alle huisbezoeken de mensen in de buurt hadden leren kennen, zagen we dat gezondheidszorg een van de vele noden was. Een bamboehut, eerder gebruikt als een kerkje, werd zo goed mogelijk ingericht als een polikliniek. Ons drietal vormde een hecht team: een onderwijzeres, een sociaal werkster en ik als verpleegkundige/vroedvrouw. In moeilijke tijden hadden we steun aan elkaar. Door te praten en te lachen, in gebed en bezinning, met het evangelie als blijvende bron, hielden we het vol.

Als vroedvrouw mocht ik me alleen met de prenatale en postnatale zorg bemoeien. De bevalling zelf was aan de dokter. Als ik de bevalling zou doen, zou ik zijn inkomen aantasten – en daar had ik natuurlijk vanaf te blijven! We hadden een paar heel fijne dokters. Zij hadden hun privéklinieken in de stad en kwamen ons helpen voor een minimum-inkomen. Als je de mensen voor niets zou behandelen, vertrouwden ze het niet. Dankzij de steun die we steeds weer kregen van ons thuisfront, konden we wel helpen met de nodige medicijnen.

Algauw hadden we een vrouwengroep die hielp door huisbezoeken af te leggen en ons op de hoogte te houden van de meest dringende noden in de gezinnen. Met hun hulp organiseerden we cursussen over gezondheidszorg. We werkten vooral mee aan het programma om alle kinderen onder vijf jaar te laten inenten. De regering had hier veel aan gedaan en dit was gratis.

Wat de gezinsplanning betreft, geloof ik dat de mensen daar hun eigen oplossingen voor hadden. De gezinnen waren echt niet zo groot. Natuurlijk werd er voorlichting gegeven en dat gebeurde ook op de mid-

IN SOUTANE OP DE MOTOR

delbare school waar ik altijd welkom was. En als er ergens een cursus over seksuele voorlichting werd gegeven, bijvoorbeeld, dan maakte ik een of meer verstandige vrouwen uit mijn omgeving daarop attent. Die konden dan, als ze de cursus gevolgd hadden, zélf de vrouwen in hun omgeving voorlichten. De meeste vrouwen namen uiteindelijk zelf de beslissing en zelfs de dokters in het ziekenhuis konden er niets aan doen als een sterilisatie geweigerd werd.

147

Opvallend was dat tachtig procent van de stellen niet was getrouwd. En dat in een door en door katholiek land. Maar ja: trouwen kost geld. Waar moesten ze dat vandaan halen? Belangrijker was het voor deze mensen dat hun kinderen werden gedoopt en hun Eerste Heilige Communie konden doen. Maar mocht dat wel als de ouders van deze kinderen niet getrouwd waren? Jazeker, het was daar nu eenmaal een andere wereld. Het kerkelijke, wettische denken hadden we achter ons gelaten. We hebben vaak tegen elkaar gezegd: 'De bisschop, het instituut Kerk is ver weg!' De priester van deze mensen was een geliefde Italiaanse pater. Ze droegen hem op handen.

Wij drieën verzorgden – naast onze dagelijkse werkzaamheden – ook de voorbereiding op het grote feest van de Eerste Heilige Communie. Tijdens die bijeenkomsten werden niet alleen de kinderen die ter communie zouden gaan, maar ook hun ouders bijgebracht wat een geloofsopvoeding precies betekent. Ik greep de gelegenheid direct aan om de verzamelde ouders weer eens te informeren over gezonde voeding en over de gewenste hygiëne.

DE PLICHTEN VAN EEN GEMEENSCHAP

Latijns-Amerika is al sinds de Spaanse veroveringen een katholiek continent. De samenleving kent veel oude gebruiken en gemeenschappelijke feesten. De geloofsbeleving vindt haar vorm in beelden, processies, zang en dans. Ik zag om mij heen hoe de bevrijdingstheologie steeds meer vorm kreeg. Er werden steeds vaker leken ingeschakeld bij parochiezaken en bij de liturgische vieringen. Er werden basisgemeenschappen gevormd waarin men naar elkaar leerde te luisteren, waardoor de betrok-

Arm met de armen

kenheid van de mensen, onder elkaar en met de Kerk, groeide en groeide. Het doen en laten van die basisgemeenschappen beïnvloedde de houding van de kerkelijke leiding ten goede.

In de zondagsdienst ging er een offermand rond: daarin werd het voedsel verzameld dat eenieder die dag kon missen. De verzamelde etenswaren werden op de maandag daarna verdeeld onder de allerarmsten.

Tijdens een druk bezochte avondmis kwam er een jongen naast me zitten: ik herkende hem als de zoon van een arme moeder. Tot mijn verbazing was hij halverwege de mis plotseling verdwenen. Ik dacht er niet meer over na tot het hoogtepunt van de mis. Tijdens de consecratie, het enige moment dat het echt stil is in de kerk, sprak de priester de woorden 'En Hij nam het brood en...' toen hij werd onderbroken door een schelle stem: 'Geef mij brood!' De hongerige jongen, die eerder nog naast mij had gezeten, stond naast de priester en keek hem aan. Deze twijfelde geen moment: hij gaf de jongen het brood uit de offermand. Hij gaf zijn boodschap aan alle gelovigen: 'Een gemeenschap dient te delen!'

Gemeenschap? Delen? De mensen in de sloppenwijken zijn niet blind. Zij zien ook dat veel priesters van de bisschop zich niet echt tussen hun parochianen in de sloppenwijken vestigen. Daar tref je toch vaker de religieuzen van missiecongregaties aan dan de inlandse priesters. De katholieken die kranten kunnen lezen en het nieuws volgen, zien ook de sterke verwevenheid tussen de wereldlijke en de kerkelijke macht... Maar toch halen de meeste armen daar hun schouders over op: 'Ze doen maar, wij hebben zorgen voor morgen: we hebben genoeg aan ons hoofd!'

NOG MEER AANPASSEN

Waar de missie het op dit moment nog een beetje laat liggen? Ik denk dat we nog iets te veel van de westerse cultuur meesjouwen. Waarom moet er met de kerst plumpudding op tafel staan? En waarom – en dat is een veel belangrijker vraag – geven wij de organisatie van feesten en bijeenkomsten zo moeilijk uit handen? We lijken te vergeten dat het *hun* feesten zijn, *hun* gemeenschap is. Wij zijn veel te veel planners, *controllers* en wij gaan te spastisch om met de beleving van 'tijd'.

IN SOUTANE OP DE MOTOR

Wie deel uit wil maken van een gemeenschap, zou het plaatselijke voedsel moeten eten, zich aan moeten sluiten bij de lokale gebruiken. De eigenlandse zusters van de congregatie gaan daar natuurlijk al beter mee om: we kunnen veel van onze nieuwe medezusters leren.

Sommige gebruiken blijven voor ons westerlingen natuurlijk onbegrijpelijk. Er zal best een historische of mythische verklaring voor zijn, maar toch... Zo zat ik tijdens het carnaval in een snikhete, rammelende bus, toen er plotseling een man instapte die iedereen rijkelijk met water begon te begieten. En dat in een gebied waar water zeer schaars is – waar water van levensbelang is! Snap jij dat er dan zo kwistig met water wordt gestrooid? Het is een van hun gebruiken – het hoort bij het einde van het carnaval – en als gebruik zal ik het eerbiedigen, maar ik heb er wel een mening over!

EEN BLIJVENDE MISSIE

Na een aantal jaar in Ecuador werd ik tot algemeen overste van de congregatie gekozen. Een hele eer natuurlijk, maar ze hadden me niets ergers aan kunnen doen!

Ik wilde me inzetten voor de armen, maar nu moest ik weer naar Engeland. Ik wilde wel afstand doen van de behuizing en de goederen die bij de functie horen, en leven in armoede, maar dat mocht niet, zo werd me duidelijk gemaakt. Bij de status van een algemeen overste hoort nou eenmaal een bepaalde mate van luxe.

Ik heb me gelukkig wel nuttig kunnen maken. Opnieuw was ik een luisterend oor en probeerde ik de talenten die zich onder onze zusters bevonden te voeden en op de juiste plek te krijgen.

Ik vloog de wereld over om onze missievestigingen in het buitenland te bezoeken, en werd door mijn familie 'de vliegende non' gedoopt. Niet dat ik nog een kap met vleugels droeg. In deze jaren drongen de veranderingen die waren ingezet met het Tweede Vaticaans Concilie, goed door in onze congregatie: de kloosterkleding werd eenvoudiger, de sluier verdween. Ik was de eerste algemeen overste die geen sluier droeg.

Alle vernieuwingen brengen spanningen met zich mee, zeker bij de

Arm met de armen

wat oudere zusters die soms wat fronsend keken naar de algemeen overste zonder sluier. Maar veel belangrijker dan die uiterlijkheden waren de verschuivingen binnen de geloofs- en kerkbeleving. De mensen zelf vormen de Kerk, niet het instituut. Toch was voor ons lang niet alles nieuw – zeker voor mij niet. Het was alsof mijn geliefde franciscaanse spiritualiteit wereldwijd werd bevestigd door de inhoud van die Vaticaanse documenten.

Ik ben er heel blij mee dat er tijdens mijn periode als algemeen overste een kleine ‘missiepost’ is opgericht in diezelfde Engelse havenstad waar ik ooit mijn leven als missiezuster begonnen ben. In plaats van armoede zijn nu drugsgebruik en werkeloosheid daar het grote probleem. Een aantal zusters heeft haar intrek in het stad genomen om ter plekke, tussen de mensen, steun te kunnen bieden. Het voelt toch een beetje alsof de cirkel daarmee rond is.

Inmiddels woon ik hier op Vrijland, te midden van onze seniorzusters en -broeders, maar mijn missionaire taak is nog niet voorbij. Ook nu kan ik van alles doen voor minderbedeelden en achtergestelden. Alle christenen hebben een grensoverschrijdende missionaire opdracht, binnen de eenvoud van de blijde boodschap, op kleine schaal, hier en nu.

IN SOUTANE OP DE MOTOR

